

этимологическаго правописанiа, за да са

Тази истинна оправдаватъ и найпросвѣщенныи народе Европы, т. е. Нѣмцы, Французе и Англезе. Виждь че въ единъ край Германii (*Нѣмской земан) говорятъ *ik* намѣсто *ich*; *ik hev bin*, намѣсто *ich bin gewesen*; а въ другий край *isch bin kwest* на мѣсто *истаго*. Въ Швабiа (*Нѣмской земан) изрековатъ *geha*, *keta*; въ Пруссiа *jejen*, *kutmen* на мѣсто *gehen*, *kommen*, и проч. Сто тысащи такива примѣре.

Замете и Французовъ, и ще видите истое.

А какво са' направили тѣзи просвѣщенныи народе? Не са' гладали на изреченiе простонародiа; но са' отрадили свое правописанiе на этимологiiи языка. Да и истыи Англезе, кои Старо-саксонское *enough* (доста) изрековатъ сега *inof*, вардатъ до днешний день этимологическiа прилики не само своихъ словъ, но и чуждыхъ, со сичко това че ги изричатъ инакъ; на пр. *пешнъ*, *passion*; и това пастратъ въ сичкiа чужды рѣчи, отъ кои има нижний языкъ цѣлъ третiй дѣлъ. И каква препона не е' оставила тѣзи народе да са просвѣтатъ?